

Väinö Malmivaara: Kiitos Jumalalle hänen sanomattomasta lahjastaan!

Adventtikalenterin luukku I adventtisunnuntaina
27.11.2016, Talvikynttilät 1957

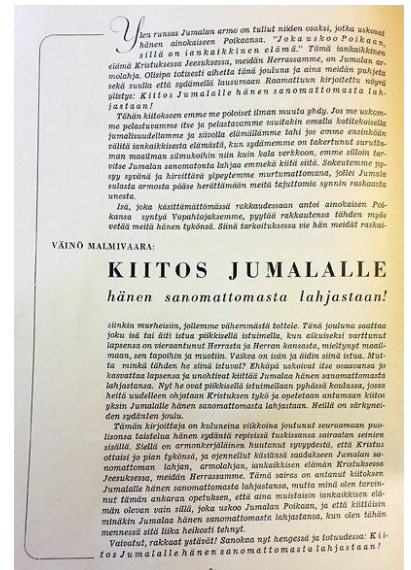
Ylen runsas Jumalan armo on tullut niiden osaksi, jotka uskovat hänen ainokaiseen Poikaansa. "Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä." Tämä iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme, on Jumalan armolahja. Olisipa totisesti aihetta tänä jouluna ja aina meidän puhjeta sekä suulla että sydämellä lausumaan Raamattuun kirjoitettu nöyrä ylistys: *Kiitos Jumalalle hänen sanomattomasta lahjastaan!*

Tähän kiitokseen emme me poloiset ilman muuta yhdy. Jos me uskomme pelastuvamme itse ja pelastavamme muitakin omalla kotitekoisella jumalisuudellamme ja siivolla elämällämme tahi jos emme ensinkään välitä iankaikkisesta elämästä, kun sydämemme on takertunut suruttoman maailman silmukoihin niin kuin kala verkkoon, emme silloin tarvitse Jumalan sanomatonta lahjaa emmekä kiitä siitä. Sokeutemme pysyy syväänä ja hirvittävä ylpeytemme murtumattomana, jollei Jumala pääse herättämään meitä tajuttomia synnin raskaasta unesta.

Isä, joka käsittämättömässä rakkaudessaan antoi ainokaisen Poikansa syntyä Vapahtajaksemme, pyytää rakkautensa tähden myös vetää meitä tykönsä. Siinä tarkoituksessa vie hän meidät raskasiinkin murheisiin, jollemme vähemmästä tottele. Tänä jouluna saattaa joku isä tai äiti istua piikkisellä istuimella, kun aikuiseksi varttunut lapsensa on vieraantunut Herrasta ja Herran kansasta, mieltynyt maailmaan, sen tapoihin ja muotiin. Vaikea on isän ja äidin siinä istua. Mutta minkä tähden he siinä istuvat? Ehkäpä uskoivat itse osaavansa jo kasvattaa lapsensa ja unohtivat kiittää Jumalaa hänen sanomattomasta lahjastansa. Nyt he ovat piikkisellä istuimellaan pyhässä koulussa, jossa heitä uudelleen ohjataan Kristuksen tykö ja opetetaan antamaan kiitos yksin Jumalalle hänen sanomattomasta lahjastaan. Heillä on särkyneiden sydänten joulu.

Tämän kirjoittaja on kuluneina viikkoina joutunut seuraamaan puolisonsa taistelua hänen sydäntä repivissä tuskissansa sairaalan seinien sisällä. Siellä on armonkerjäläinen huutanut syvyydestä, että Kristus ottaisi jo pian tykönsä, ja ojennellut käsiänsä saadakseen Jumalan sanomattoman lahjan, armolahjan, iankaikkisen elämän Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme. Tämä sairaas on antanut kiitoksen Jumalalle hänen sanomattomasta lahjastansa, mutta minä olen tarvinnut tämän ankaran opetuksen, että aina muistaisin iankaikkisen elämän olevan vain sillä, joka uskoo Jumalan Poikaan, ja että kiittäisin minäkin Jumalaa hänen sanomattomasta lahjastansa, kun olen tähän mennessä sitä liika heikosti tehnyt.

Vaivatut, rakkaat ystävät! Sanokaa nyt hengessä ja totuudessa: Kiitos Jumalalle hänen sanomattomasta lahjastaan!

Väinö Malmivaaran kirjoitus
vuoden 1957 Talvikynttilöissä.